

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Timofti Vladimir, Țurcan Anatoli

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către adjunctul Procurorului-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Cebotari Oleg XXX născut la XXX, originar și domiciliat în XXX, s. XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 05.10.2017- 25.10.2017 (prima instanță);
2. 04.12.2017 – 25.01.2018 (instanța de apel);
3. 08.05.2018 – 27.06.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 25 octombrie 2017, cauza fiind examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul Cebotari Oleg a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de 172 al. (3) lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 7 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Cerința acuzatorului de stat cu referire la încasarea cheltuielilor judiciare suportate în sumă de 1818 lei a fost respinsă.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Cebotari Oleg, în una din zilele lunii mai 2017, în jurul orei 13:00, aflându-se în casa cet. XXX XXX situată în s. XXX, r-nul XXX, împreună cu nepotul său minor XXX a. n. XXX, despre care știa cu bună-știință că are vârstă de 11 ani, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă perversă și profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra, prin constrângere fizică a urcat peste XXX, în timp ce acesta stătea întins pe pat,

încercând să-i scoată pantalonii, totodată și-a dezgolit membrul viril, dar XXX opunând rezistență a reușit să fugă.

Tot Cebotari Oleg, în continuarea acțiunilor sale criminale, la 29 iunie 2017 în jurul orei 08:00, profitând de faptul că nepotul său minor XXX, a venit la domiciliul său din s. XXX, r-nul XXX, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale în formă perversă și profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra prin constrângere fizică, l-a îmbrâncit pe pat pe minorul XXX, acoperindu-i capul cu o pernă, fixându-i mâinile cu mâinile sale, și-a dezbrăcat pantalonii, dezgolindu-și membrul viril, apoi la dezbrăcat pe XXX de pantaloni, s-a culcat peste acesta, frecându-și organul său genital de fundul minorului XXX imitând astfel un raport sexual, peste aproximativ 2 minute, deoarece XXX se smulgea opunând rezistență, acesta s-a întors și l-a lovit cu genunchiul pe Cebotari Oleg în regiunea organelor genitale, reușind astfel să se elibereze din mâinile lui.

Astfel, prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Cebotari Oleg conform prevederilor:

- art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu indicii calificativi „*satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, săvârșită prin constrângerea fizică și psihică asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1 Procurorul în Procuratura raionului Strășeni, Cealic Zinaida, prin care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Cebotari Oleg să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 13 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 1818 lei, argumentând prin faptul că:

- prima instanță la numirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal și anume de gradul de pericol ce-l prezintă pentru societate inculpatul Cebotari Oleg, nefiind angajat în câmpul muncii, comportamentul inculpatului, care după comiterea infracțiunii nu și-a recunoscut vina, nu a conștientizat gravitatea faptei imputate și impactul consecințelor acțiunilor sale ilegale asupra vieții cotidiene a părții vătămate;

- aplicarea acestei pedepse inculpatului a fost emisă contrar prevederilor art. 2 alin. (2) Cod penal care prevede, că „*legea penală are drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni*” iar art. 75 alin. (1) Cod penal stipulează, că „*persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal*”;

- instanța de judecată prin aplicarea unei astfel de pedepse neprivative de libertate a diminuat acel factor de abținere de la comiterea unor asemenea infracțiuni de către alte persoane sau chiar de către inculpatul Cebotari Oleg. Acest fapt urmând a fi apreciat

și prin prisma de amploare pe care o are această infracțiune, precum și în raport cu riscul de a transforma săvârșirea acestei în îndeletnicire;

- instanța de judecată n-a ținut cont de recomandările Curții Supreme de Justiție cu privire la individualizarea pedepsei și anume faptul că în conformitate cu principiul individualizării pedepsei instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerație caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovatului, caracterul prejudiciului și mărimea daunei cauzate;

- instanța de judecată incorect a stabilit inculpatului Cebotari Oleg o pedeapsă atât de blândă, ținând cont și de faptul că infracțiunea este una excepțional de gravă, nefiind stabilite careva circumstanțe care ar motiva reducerea cu o treime a limitei minime de pedeapsă prevăzută de lege;

- cheltuielile de judecată, potrivit art. 227 alin. (1) Cod procedură penală, sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, alin. (2) al aceluiași articol stipulează că: cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali. La fel, alin. (3) potrivit căruia: cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate;

- efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat;

- obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a-i aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli, de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

2.2. Inculpatul Cebotari Oleg, prin care a solicitat casarea sentinței, cu examinarea cauzei și emiterea unei hotărâri corecte, invocând faptul că, nu este de acord cu sentința deoarece nu el a săvârșit infracțiunea, a fost reclamat de sora sa cu care are relații ostile. Cele invocate de ea, nu au fost confirmate prin careva probe sau prin raportul de expertiză medico-legală.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, s-au respins ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea fără modificări a sentinței.

3.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, judecarea cauzei în primă instanță s-a desfășurat pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, iar legalitatea sentinței atacate a fost verificată sub aspectele de drept: dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Prin urmare instanța de apel a sesizat faptul că, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, inculpatul Cebotari Oleg a solicitat examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală, în baza cererii scrise personal de acesta, confirmată de către avocat, acceptată prin încheierea primei instanțe (f.d. 183, 185, Vol I). Astfel, fiind audiat sub jurământ, conform art. 108 Cod procedură penală, inculpatul Cebotari Oleg, în ședința instanței de apel, a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale, în cadrul primei instanțe sub jurământ, fiind avertizat pentru darea mărturiilor false, conform art. 312 Cod penal, potrivit cărora a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, a acceptat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

Instanța de apel a menționat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate în faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal - adică „ *satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, săvârșită prin constrângere fizică și psihică asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani* ”.

Instanța de apel a conchis că, aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe administrate la faza de urmărire penală, acceptate de inculpat, și admise de prima instanță, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a ajuns la concluzia de a respinge argumentul inculpatului precum că nu el este vinovat de comiterea infracțiunii încriminate, or, din cumulul de probe pertinente și concludente administrate la faza de urmărire penală, acceptate de inculpat prin cererea scrisă personal, confirmată de către avocat din 25 octombrie 2017, s-a dovedit în întregime vinovăția inculpatului, iar careva temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au atestat.

Instanța de apel a reținut că, temei pentru a interveni în sentință, inclusiv din oficiu, conform art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, lipsește, iar inculpatul în apel și-a modificat cerințele apelului pledând pentru o pedeapsă mai blândă, fără a contesta vinovăția, astfel că la caz vinovăția inculpatului este dovedită deplin, procedura de examinare a cauzei fiind respectată.

Privitor la stabilirea pedepsei, instanța de apel a constatat că, prima instanță just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, fiind luate în considerație dispozițiile art. 61 și art. 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, ținând cont de restabilirea echității sociale și de corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea faptei penale și consecințele survenite, aplicând o pedeapsă echitabilă în limitele legii, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală. Astfel argumentele acuzatorului de stat și a inculpatului referitoare la aplicarea pedepsei, instanța de apel le-a apreciat ca drept neîntemeiate, iar motivele aduse în susținerea temeiurilor invocate nu au putut fi reținute, deoarece sentința emisă corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Referitor la cerința procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 1818 lei din contul inculpatului, instanța de apel a constatat că, aceasta urmează a fi respinsă deoarece aceste cheltuieli au fost efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului.

Instanța de apel a remarcat faptul că, normele procesual penale nu prevăd expres achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, ceea ce constituie cheltuieli pentru efectuarea expertizei, iar prevederile legale la care a făcut trimitere acuzatorul de stat, nu prevăd astfel de cheltuieli, ce pot fi încasate din contul inculpatului.

4. Decizia instanței de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către:

4.1 Adjunctul Procurorului-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, indicând temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a deciziei în partea respingerii cerințelor privind încasarea cheltuielilor judiciare cit și individualizarea pedepsei, cu rejudecarea cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând faptul că:

- în cadrul examinării cauzei și emiterii deciziei instanța nu a luat în considerație faptul, că în cadrul cauzei penale de către stat au fost suportate cheltuieli judiciare în sumă de 1818 lei în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale și cea psihiatrică, sumă ce urma a fi încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art. art. 227 - 229 Cod de procedură penală, iar instanța, contrar prevederilor art. art. 385 alin. (1) pct. 14), 397 pct. 5) Cod procedură penală, nu a dispus acest fapt;

- instanța de apel n-a individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, iar aceasta s-a soldat cu numirea pedepsei neechitabile, ce se consideră eroare de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - „, *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale* ”;

- pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu

dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

5. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recurs ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că recurentul contestă decizia instanței de apel, indicând temeiuri de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, în sensul că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, criticând decizia instanței de apel anume în individualizării pedepsei, totodată și de neîncasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare în prezenta cauză penală din contul inculpatului.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile și motivele invocate de recurent în susținerea acestor temeiuri nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest context următoarele.

5.1. Drept temei pentru recurs recurentul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul constată că acest temei pe care s-a bazat procurorul în recursul declarat, nu persistă în cauză, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal atestă că, autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Cebotari Oleg, din care considerente nu se va pronunța referitor la aceste aspecte, însă critică hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei, solicitând numirea unei pedepse mai aspre.

La acest capitol, instanța de recurs remarcă, că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, urmează a-i fi aplicată o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Totodată, pedeapsa se aplică în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului Penal.

Conform principiului individualizării pedepsei, prevăzut de art. 7 Cod penal, în coroborare cu criteriile generale de individualizare a acesteia, reflectate la art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată vinovatului, trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, prevăzute la art. 61 Cod penal. În această ordine de idei, Colegiul reține că, categoria și termenul de pedeapsă ce urmează a fi stabilit, este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora, prevăzute în art. 78 Cod penal.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

La caz Colegiul penal reține că, la art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, este stabilită sancțiunea sub formă de pedeapsă cu închisoarea de la 10 la 20 de ani, sau detențiunea pe viață.

Prin sentința primei instanțe, inculpatului Cebotari Oleg, i-a fost stabilită o pedeapsă în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Colegiul penal constată că, pedeapsa stabilită și individualizată de către instanțele inferioare, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, inclusiv de toate circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, numindu-i o pedeapsă în limitele legii.

Colegiul penal reține că prima instanță, individualizând pedeapsa inculpatului a reținut ca circumstanțe atenuante: căința sinceră și recunoașterea vinovăției.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată, că argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate, deoarece concluzia primei instanțe privind individualizarea pedepsei inculpatului este una corectă, pedeapsa inculpatului fiind stabilită în limitele prevăzute de legea penală cu respectarea exigențelor legii.

5.2. Cu referire la solicitarea recurentului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare, Colegiul penal analizând textul deciziei contestate (f.d. 247, Vol. I) în coraport cu motivele invocate de recurent, atestă că instanța de apel s-a expus argumentat și motivat asupra aspectelor contestate și în prezentul recurs ordinar, bazându-și just soluția privind respingerea apelului și solicitării părții acuzării de a dispune încasarea cheltuielilor pentru efectuarea expertizelor din contul inculpatului în baza prevederilor legale stipulate în art. 227 Cod de procedură penală, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, Colegiul penal invocă că prevederile art. 227 Cod de procedură penală, reglementează care anume cheltuieli sunt incluse în categoria cheltuielilor judiciare, în această listă nefiind însă incluse cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare.

Mai mult, se relevă că prevederile alin. (3) a art. 75 din Legea nr. 68 din 14.04.2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, stipulează expres că: *„În cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova”*.

În această ordine de idei, se reține că potrivit prevederilor art. 142 alin. (2) Cod de procedură penală, - „*Părțile, din inițiativă proprie și pe cont propriu, sunt în drept, prin intermediul organului de urmărire penală, al procurorului sau al instanței de judecată, să înainteze instituției publice de expertiză judiciară/biroului de expertiză judiciară o cerere privind efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea circumstanțelor care, în opinia lor, vor putea fi utilizate în apărarea intereselor lor*”.

În acest context, se atestă că în prezenta cauză penală ordonatorul expertizelor judiciare a fost organul de urmărire penală (f. d. 62, 65, 70,73), fără a exista o asemenea cerere din partea părții apărării.

6. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel, este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către adjunctul Procurorului-șef în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bolduratu Vasile, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Cebotari Oleg XXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **27 iunie 2018**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie